Taxa poștală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228-932

No. 72 JEAN DE LA HIRE 4 Lei

Cei trei cercetași

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SAPTAMANAL SAMBATA

Urmele de sânge

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREȘTI

URMELE DE SÂNGE

CAPITOLUL I

Printre Tabaski

Cercetașii ținură un consiliu după ce scăpară, ucizând câțiva sălbateci, pe părinții micuței Carmen.

Cum în mâinile Tabaskilor rămăseseră prizonieri doi marinari, tinerii hotărîră să-i salveze. Apoi vor urma scoborând fluviul până unde el se unește cu Amazonul, sperând să găsească vreun vapor care să-i ducă la mare.

De acolo, părinții lui Carmen s'ar fi înapoiat cu fetița la Bahia. Hotărîră să facă o cercetare spre a vedea unde sunt sălbatecii.

Riao plecă în recunoaștere și se întoarse, alergând, după o jumătate de oră, povestind :

— Tabaski au mutat satul lor în interior. Nu mai sunt lângă râu ! Sunt acum într'o savană dincolo de valea cea mare.

După o scurtă consfătuire, cercetașii hotărîră să se îndrepte cu toții într'acolo.

Când ajunseră într'un loc de unde se vedea toată valea, văzură vre-o treizeci de case, făcute din crăci și frunze, care se aliniau până în pădure.

Vre-o sută de indigeni ședeau în semi cerc în jurul a doui stâlpi, de care se vedeau legați cei doi marinari.

Patru Tabaski uriași ședeau în picioare, cu un tomawak în mână în fața nenorociților.

— Intâi îi tortură și apoi îi ucid — zise Marius.

Mii de pipe ! Asta nu pot s'o permit !

Raimondo zise calm :

— Marius, tu ochești călăul din dreapta.

„Tu, Jean Bart, pe al doilea.

Voi, Zomba şi Riao pe ceilalţi doi.

Eu voi isbi pe individul acela din fată care mi se pare că e şeful.

Una, două, trei !

Distanţa nu era mare, ţinta era nemişcată şi toate lo viturile ajunseră la destinaţie.

Şeful şi ce icinci călăi căzură.

In sat tumultul fu de nedescris. Indigenii ştiau că numa albii au arme de foc şi se îngrozeau de ele.

— Să profităm de panică ! — ordonă Raimondo.

Să liberăm prizonierii.

Ceilalţi rămân cu d-ta, domnule Rodriguez, — zise Romanul către tatăl lui Carmen.

Cei trei cercetaşi alergară cât putură mai repede, urmaţi de Flip care lătra furios.

Intr'o clipă, sărind în mijlocul mulţimei îngrozite, Raimondo şi Jean Bart tăiară lianele care legau pe prizonieri în timp ce Marius cu revolverul trăgea în indigenii cei mai apropiaţi, în timp ce Zomba şi Riao făceau gol în jurul lor cu securile.

Dar în acel moment din colibe eşiră alte grupuri de Tabaski şi aceştia erau înarmaţi cu suliţe şi arcuri.

— Retragerea generală ! — comandă Raimondo.

In mai puţin de o clipă cei şapte oameni urcară dealul.

Dar marinarii trebue să fi fost tare slăbiţi de vreme ce rămaseră înapoi.

Zomba îi apucă de braţ, ajutându-i să suie.

Un nor de săgeţi sbură prin aer. După panica primului moment, văzând ce puţini sunt duşmanii, Tabaski, înfuriaţi şi lacomi de a pune mâna pe armele albilor, porniseră cu toţii la atac.

Când ajunseră în vârful dealului, fugarii traseră cu puşca.

Opt indigeni căzură.

Pentru un moment antropofagii se opriră.

Dar femeile, ca turbate, încurajau pe luptători

— Foc ! Foc !

Alţi sălbateci căzură.

Dar valul asediatorilor suia mereu, ameninţător.

Albii trebuiră să se oprească o clipă spre a încărca puştile. Această oprire fu fatală. O săgeată lovi în frunte pe unul din marinari care căzu pe spate.

Al doilea avu gâtul străpuns de o suliță.

Intre timp, Jean Bart primi o lovitură la ceafă și căzu.

Raimondo și Marius fură doborîți de vre-o șase sălbateci. Dar Milanezul, cu o sforțare supremă, reuși să se libereze și se aruncă la vre-o câțiva pași spre a pune în aplicare o teribilă idee care îi trecuse prin minte.

In cartușiera sa, ținea un cartuș de dinamită, pe care îl păstrase cu grije prin toate aventurile.

Sărind înapoi, sfărâmă cu securea craniul unui Tabaski mai apropiat și strigă :

— Jean Bart ! Raimondo ! Atenție ! Trântiți-vă la pământ !

Cei doi cercetași care se luptau cu sălbatecii, — Jean Bart, își venise repede în fire — se trântiră la pământ, nemișcați, spre marea mirare a Tabaskilor.

Marius asvârli cartușul, cu fitilul aprins, în grupul compact al antropofagilor care ajunseseră pe coama dealului.

Trecură câteva clipe . . . . . .

Sălbatecii în mijlocul cărora căzu proectilul, îl priveau fără să înțeleagă nimic, apropiindu-se cu toții să vadă mica flacăre care fâșia arzând frumos.

Ignoranța aceasta le fu fatală. O groaznică detunătură se auzi. Vre-o cincizeci de Tabaski sburară în aer și fură sfârtecați, membrele lor sângerânde căzând peste cei rămași în viață.

Păniții începură să urle îngroziți. Și spaima fu de nedescris.

Crezând că trăznetul căzuse asupra lor, se lăsară să cadă în vale, rostogolindu-se, unii peste alții, într'o învălmășeală îngrozitoare. Cei câțiva sălbateci care mai înconjurau pe Marius fură uciși de schije și restul cu lovituri de secure.

Corpurile lor serviră de pavăze pentru cercetași care scăpară neatinși.

După un sfert de oră de goană nebună ajunseră la locul unde lăsaseră șalupa.

Se îmbarcară într'o clipă.

Din fericire, timpul și curentul erau favorabile și soarta îi ajută să ajungă cu bine în Amazon unde găsiră un vaporaș american unde fură primiți frățește.

Căpitanul promise că-i va duce pe Amazon, până la mare și de acolo la Bahia, unde Rodrignez și ai săi se va opri, după ce își va fi luat rămas bun dela salvatorii lor.

CAPITOLUL II.

In „Quebrada“

Ramasul bun fu emoționant. Cercetașii voiau acum să sue râul Colorado până la gurile sale și deacolo să exploreze contra forturilor care sunt, ca să zicem așa, anticamera cordilierilor Anzilor.

Ii regăsim acum în plin munte.

Traversarea Anzilor este, sub orice latitudine, lucru foarte greu și periculos.

Nu există un drum practicabil între Atlantic și Pacific, și cărărie șerpuitoare, pe lângă prăpastii fără fund, se străbat pe spinare de catâr. Cu toată produența proverbială a acestui animal, drumul e foarte periculos.

Sunt peste torente, poduri naturale sau podețe făcute din scânduri grosolane puse transversal.

Oamenii trec pe sus și catârii pe jos, înot.

Intr'un defileu infernal, numit quebradas, mergeau, din de dimineață, pe o frumoasă zi de vară, cercetașii noștri cu Zomba și Riao, întovărășiți de câinele Flip.

Incet, încet, cu nespusă greutate, urcau spre un pisc care de jos, îi se păruse inaccesibil.

— Mii de pipe ! Aș vrea să fiu tras în țeapă dacă vom isbuti să eșim din infernul acesta ! — zise Milanezul nervos.

— Jean Bart începu să râdă :

— Pregătește-te de supliciu, Marius ! Oricât de păcătos drumul acesta, e un drum și tot ne va duce undeva.

— Adevărat ! zise Raimondo.

Apa asta de jos provine dintr'un isvor și acest isvor tre-

bue să se găsească într'o coastă de munte ! Când vom ajunge al isvor, vom vedea !

— E trecătoarea Antuco, la 2500 metri înălțime, la 36° 50' de longitudine sud — declară Jean Bart ! — Ași preciziune mai zic și eu, glumi Marius.

Dar, ai putea să ne spui, maestre geografic, la ce înălțime suntem noi acum ?

Jean Bart ridică din umeri.

— Acum n'aș putea spune. Când vom fi în vârf, va voi spune !

Se auziră râsetele abisinului și indianului care precedau pe cercetași, spre a găsi urmele potecei. Flip era înaintea tuturor. Câțiva indieni întâlniți spuseră lui Riao că vor da curând peste o potecă pe care o foloseau conducătorii de catâri care făceau drumul între Argentina și Chili.

Brusc tinerii se opriră.

Zomba scoase strigătul său de alarmă

— Yauiiiiii !

Cercetașii puseră mâna pe carabine și se ascunseră după stânci, pentru orice eventualitate

— Hug ! hug ! hug !

Riao venea alergând.

— Ce e ?

— De sus, coboară mai mulți oameni.

Au catâri și cai cu multă încărcătură

— Ei bine, și ce e cu asta ?

Vor fi negustori pașnici...

— Nu, nu, sunt armați.

Raimondo întrebă :

— Armați, în ce chip ?

— Carabine, cuțite, revolvere...

— I-ai văzut de aproape ?

— Da.

— Câți sunt ?

— Vre-o trei zeci.

— Cred că sunt negustori sau chiar contrabandiști — zise Raimondo — dacă au atâta bagaje. Nu e deci nici un pericol.

— Dar mai pot fi și bandiți din Argentina care au furat catârii încărcați de prin Chili — observă Riao.

- Dar pe unde mergea atâta lume ? Erau pe vre-o potecă mai largă ?

— Da, tocmai pe aceia pe care am văzut-o că începe și sue spre vârf.

— Da ! Acum am priceput.

Aidem înainte.

Vor trece în drumul lor fără să ne vadă.

— Adevărat ! Atunci Riao, de ce ne-ai alarmat ?

Erai de ajuns să stai acolo, să-i aștepți.

Indianul zâmbi șiret :

— Stăpâne, te-am înștiințat pentru că, spre a ajunge în Chili, ne-ar sta mai bine călare pe catâri decât pe picioare...

— Ah ! te-înțeleg ! — zise Jean Bart. E o minunată idee ! Aide, să începem tratative spre a avea și noi animale de povară; dacă vom avea deaface cu banditi, vom ști să ne apărăm !

Marius, care știa spaniolește, alergă înainte cu Rioa, în timp ce Zomba cu ceilalți formau rezerva în caz de primejdie.

Marius puse mâna pe mânerul revolverului și urmă îndemnând pe Riao.

— Sus se puteau vedea bine urmele patrupezilor.

Se auzea și țăcănitul potcoavelor cu cuie, pe cărarea care șerpuia printre mici tufișuri care o ascundea din când în când.

Vre-o zece minute Marius și Riao urcară fără greutate și, în cele din urmă văzură spinările ultimilor cai.

Atunci Marius se așeză în mijlocul potecii și agitând pălăria, scoase un strigăt ascuțit.

Călăreții, care erau la coada trupei, se întoarseră și puseră mâna pe carabină.

Marius, agitând pălăria, se înalță fără să pună mâna pe arme și strigă în spaniolește :

— Amici ! Vrem să tratăm o afacere cu voi.

Oamenii dădură un fluerat și se opriră.

Marius văzu o duzină de oameni venind spre el.

Erau îmbrăcați ca niște banditi de frontiere și aveau arme strălucitoare, bine ținute.

Marius observă totul într'o clipă și crezu că sunt banditi cari, pentru moment, păreau oameni de treabă.

— Suntem cercetași italieni în excursie.

Marius zise :

— Nu avem cai și am fi fericiți să posedăm.

„Vă rugăm să ne vindeți, dacă vreți câțiva din caii voștri, sau chiar catâri.

Doi din indivizii mai apropiați, cu care vorbise, schimbară o ochire. Unul din ei, mai înalt, părea capul.

Înaintă, întinse mâna lui Marius și îi răspune :

— Băiatul meu, ești tânăr, îndrăznet și îmi plaii. Fi bine venit.

„Dar unde sunt tovarășii voștri ?

Marius nu răspunse ci puse două degete în gură, scotând un fluerat ascuțit.

Amicii eșiră de după tufișurile unde se ascunseseră.

Flip le luase înainte, lătrând.

Milanezul îi prezentă.

— Eu sunt Mariano Pomez, negustor și conducător de caravană.

„Unde vă duceți ?

„Nu sunt un brigand și puteți să-mi spuneți.

„Dacă vă pot zi de folos cu ceva aș fi bucuros.

Milanezul răspunse :

— Mergem în Chili.

„Am vrea să traversăm o parte din Cordilierii Anzilor și să explorăm aceste regiuni care ne par pitorești și bune de vânătoare, judecând după animalele ie ne ies din când în când în cale.

— Foarte bine.

„Dar nu vă sfătuesc să luați cai.

„Catârii sunt mai buni, sunt mai rezistenți și mai adaptați la munte.

„Caii noștri sunt buni pentru câmpie și ne ducem să-i vindem în Argentina.

„Dacă aveți încredere în noi, vă voi da cele mai bune animale.

„Câte vă trebue ?

„Sunteți cinci, văd eu, dar poate vă mai trebue un catâr pentru a purta vânatul pe care îl veți ucide ?

— Tocmai. Ne înșiredem în experiența voastră

Repede, Mariano Pomez dădu niște ordine.

Fu o mare mișcare de animale pe potecă.

Fură conduse în fața cercetașilor cinci frumoase animale, cu părul lucios, cu membrele fine și nervoase.

Apoi un catâr ca animal de povară.

Mariano ceru pentru toți o sumă care păru modestă cercetașilor.

Jean Bart, după ce încheie afacerea, întrebă oare care informații geografice folositoare pentru orientare

CAPITOLUL III

Urmele de sânge

Cercetașii încălecară, după ce încăcarà catărul cu bagajele pe care până atunci le purtaseră în spate.

Se despărțiră prietenește de Mariana Pomez pe care îl socotiră un gentilom.

Caravana luă drumul spre Argentina scoborând o vale pe o cărare mai bună decât aceia pe care trebuia s'o folosească cercetașii spre a ajunge la Antrico.

Aceasta trecea prin zone pustii și pe marginea prăpastiei.

Dar catârii obișnuiți, puneau cu grije piciorul pe pământul stâncos, mergând sigur.

Astfel călătorii puteau să vorbească liniștiți, călare, fără să se mai preocupe de punctul unde puneau piciorul.

Animalele mergeau singure, fără să le conducă nimeni, se cunoștea că știau bine drumul.

La coborîre Quebrada se îngusta.

La un punct, drumul mergea pe marginea abisului formând un fel de tăetură în stâncă având într'o parte peretele uriaș care se suia vertiginos spre cer.

Jos, aburul care eșea din râul ce curgea în prăpastie, forma un nour alb în care soarele juca colorile curcubeului.

Deodată un strigăt al lui Riao atrase atenție generală.

— Hug ! Hug ! Hug !

Indianul care o luase înainte se oprise brusc și, aplecat pe șea, privea pământul.

Cercetașii zăriră caii ca să-l ajungă mai repede.

Fură stupefăcuți văzând lucrul ce oprise pe indian.

Pe cărare se vedea o baltă de sânge proaspăt, încă ne coagulat și urme roșii urmau pe stâncă.

Părea că e locul de unde o ființă care pierdea mereu sânge, plecase mai departe.

Cei trei cercetași observau în tăcere.

Apoi Jean Bart zise :

— E imposibil ca aceste urme să provină din banda care trecut pe aci adineaori !

Acum sângele ar fi trebuit să fie coagulat !

Urmele în loc să sue, scoboară

— Dar atunci de unde vin ?

Poteca e strânsă între munte și prăpastie; de la stânga și dela dreapta nu a venit nimeni.

Ființa care a pierdut acest sânge nu poate veni decât de jos.

Deci era înaintea noastră

Trebue să fi fost ascunsă.

— Foarte bine, dar astea nu sunt decât supoziții și e inutil să stăm aci să facem ipoteze...

— Mii de bombe ! Asemenea urme de sânge nu-mi spun nimic bun ! Insemnează sau moarte, sau delict !

Zomba și Riao o luaseră înainte pe potecă continuând să observe terenul.

Flip mirosea pământul, sforăind. Cercetașii îi urmară ținând de căpăstru catârii pe care Zomba și Riao îi lăsase înapoi.

Timp de o jumătate de oră nimeni nu vorbi.

Urmele slăbeau din ce în ce.

— Yayaya ! yauiiiii !

La strigătul lui Zomba se auzi imediat și acela al Indianului.

— Hug ! hug ! hug !

— Oh ! au descoperit ceva !

— Să alergăm !

După câteva clipe ajunseră pe cei doi, cari, în genunchi pe marginea potecei, trăgeau cu ambele mâini ramurile unui tufiș.

Tufișul era aproape frânt și se vedea un om trântit acolo, care părea mort sau leșinat.

— Ridicați-l de acolo ! — ordonă Raimondo.

Riao și Zomba traseră de haina necunoscutului și descoperiră o mare pată de sânge pe piept.

Îi desfăcură cămașa.

Sub clavicula stângă se vedea o rană întinsă.

Omul părea mort.

Jean Bart se dădu jos din șea și îl ascultă.

— Inima nu mai bate. Desigur e mort.

— Misterios lucru !

Cum a putut ajunge până aci ?

Slăbit cum era, nu era posibil să fi venit singur

— Și apoi, cum s'a așezat aci ?

Slăbit cum era, nu era posibil să fi venit singur !

— Și apoi, cum s'a așezat aci ?

Dacă Zomba și Riao n'ar fi dat frunzișul la o parte nu s'ar fi văzut nimeni.

— Ciudat ! — zise Jean Bart.

Poate a fost târât de cineva, care apoi l'a aruncat în tufiș?

E de nelămurit.

Dar cum omul e mort și nu mai putem face nimic pentru el, n'avem altceva de făcut decât să ne vedem de drum.

Raimondo ordonă să se pună cadavrul la locul său.

— L'au găsit acolo, acolo să rămână

Nu e treaba noastră.

N'avem nimic cu caravana lui Mariano Pomez și nu am avea cum să reconstituim crima...

—Nu, nu, nu-mi pare așa ceva !

După haine și fizionomie mi se pare ca mortul e de altă rasă.

— Asta e sigur ! — afirmă Jean Bart.

— Atunci, înainte !

Cadavrul fu pus la locul său ; de altfel urmele de sânge se terminau acolo și nu mai era nimic suspect prin împrejurimi.

Cercetașii vorbeau mergând despre strania întâmplare.

Omul sau oamenii care aduseseră cadavrul până acolo trebuiau să fie aproape.

Urmele erau prea recente !

Raimondo zise :

— Dacă sunt pe jos îi ajungem repede

După ce merseră câtăva vreme în tăcere Romanul voi să întrebe pe Zomba și Riao.

— Ce credeți voi de asta ?

Cei întrebați se opriră.

Zomba zise celdintâi :

— Mulți oameni au trecut pe aci, pe jos.

Au fost Arancani. Riao cunoaște urmele lor.

Arancanii poartă încălțăminte specială.

Riao, întrebat cu privirea, răspunse :

— Urmele se disting bine pe pământ și nu ne înșelăm

E vorba de indieni independenți ziși Arancani.

— Foarte bine.

Să mergem mai departe — zise Raimondo.

Dar purtarea lui Flip era ciudată și cercetașii o remarcară.

Se apleca mereu peste abis și par'că cerceta ceva, rămânând înapoi.

— Ce dracu vede căinele ăsta ? zise Marius.

Raimondo dete ordin ca doi să rămână la ariergardă și să observe cu atenție gesturile inteligentului cățel.

Era amiază când descoperiră un loc minunat de odihnă.

CAPITOLUL IV

O masă copioasă

La dreapta potecei se deschidea un spațiu larg, ferit de munte, așezat tot pe marginea prăpastiei în fundul căreia mergea torentul. Stânca făcea un semicerc, spre Est, coborând spre munții Patagoni.

Cei trei cercetași puteau, de acolo, să domine drumul parcurs și locul unde cărarea se bifurcă și unde întâlniseră caravana.

Cei trei cercetași puteau, de acolo, să domine drumul parcurs și locul unde cărarea se bifurca și unde întâlniseră caravana.

Părea foarte departe și abia se mai vedea cu ochiul liber.

Munții păreau că coboară unul din altul, iluminați de soare.

In depărtare, printre norii diafani se zărea câmpia patagonă cu firul argintit care era colorado, marele său argentinian.

Jean Bart socoti că trebuiau să se găsească la vre-o o mie opt sute de metri.

Cercetașii, după ce legară de stânci, animalele, începură preparativele de masă

In saci aveam unelte de bucătărie; proviziile constau din iepuri, dropi și alte pasări ucise pe drum.

Zomba avusese grije, când dăduse de un isvor de apă să umple toate bidoanele.

— Ne lipsesc condimentele și legumele, zise Zomba.

Jean Bart îl consolă :

— nu auzi murmurul unei mici cascade, aproape de noi ?

De obicei, în vecinătatea acestora cresc ierburi comestibile, mai ales un fel de salată sălbatecă, foarte gustoasă.

— Mi se pare că am văzut și un fel de sparanghel sălbatec — adăugă Raimondo.

— Minunat ! Aidem să le căutăm în timp ce eu pun apa la fiert.

Găsiră un loc cu o vegetație luxuriantă.

Arbori de toate formele și dimensiunile creșteau în abundență, legații unii de alții cu liane șerpuitoare și pline de frunze uriașe.

Din această pădure în miniatură eșea un susur de apă limpede și se auzeau ciripitul numeroaselor păsărele.

Pe marginea cascadei găsiră o cantitate suficientă de salată, o specie a regiunei aceleia, pe care o cunoștea bine Riao

Mai încolo găsiră o altă iarbă comestibilă, care aducea la gust cu tarhonul.

Găsiră și cuiburi de pasări.

— Opt ouă !

Mari ca oule de găină. Ce or fi ? Nu putură să afle de ce erau. Erau pătate cu roșu închis.

— Nu importă cărui animal îi aparține, dacă sunt bune de mâncare, zise Jean Bart.

— Marius ne va face ceva bun din ele !

Na ! Mi-a venit o idee !

— Ce anume ? — întrebă Ligurul.

— Cascada n'o avea și ceva înăuntru ?

— Pești ?

— Da, peștișori mici, dar care fripți sunt delicioși.

Par'că spunea Marius de o mâncare de ouă cu peste, ceva, — zicea el — grozav !

Dacă am pescui puțin ?

— Dar cum ? N'avem nici o unealtă.

După o cercetare amănunțită văzură că apa cascadei ducea într'un conduct strâmt.

Nu era greu de astupat.

Acel mic lac, care avea și o altă eșire se putea goli și prinde peștele rămas înăuntru.

Executarea planului nu dură mult.

Cu pământ și cu mușchiu, canalul fu închis.

Il goliră și peștișorii rămași formau o grămadă respectabilă.

Cei doi cercetași își umplură pălăriile și se înapoiară la Marius cu ierburile și peștișorii.

Marius îi primi cu entuziasm.

— Mii de milioane de pipe !

— De unde naiba i-ați luat — zise el vesel.

Jean Bart întrebă.

— Dar, Zomba ? Riao ?

Nu s'au înapoiat încă ?

— Nu, dar nu fi îngrijorat.

Dacă Zomba nu scoate strigătul său de răsboi și Riao pe al său, dacă Flip nu latră, însemnează că totul e în regulă.

Să pregătim masa și pentru ei !

N'am văzut un loc mai frumos ca acesta, bun de odihnă!

Cu un gest larg arătă frumoasa panoramă.

Raimondo și Jean Bart arătară pălăriile cu pește lui Marius și oule.

— Ia ghicește ce vrem ?

— Aha ! râse Marius — bine, veți vedea ce veți mânca peste o oră.

Raimondo și Jean Bart se priviră râzând :

— Ți-am spus eu ?

— Mă rog, ce menu avem azi ?

Marius răspunse :

— Primul fel... A propos, aveți ceva verdeață ?

Ah da, văd.

Ei bine, mâncare de pasăre...

Apoi friptură de pasăre cu cartofi.

— Cartofi ? De unde ai găsit ?

— Dar ce dracu sunt ridichile astea ? Eu le zic cartofi ; ce-mi pasă cum le zic, dacă sunt bune de mâncare.

— Al doilea fel de mâncare cu orez.

— Orez ?

— Da ! Zomba a găsit câți-va punmni în fundul sacului.

L'am spălat și curățat de ți-e mai mare dragul.

Felul al treilea, fiptură de pește cu un pic de rom de Jamaica căruia îi dam foc.

— Ei, aide de ! rom ! De unde rom ?

— Ce are a face ! Coniac ! Tot aia e !

Toti râseră de glumele lui Marius

CAPITOLUL V

Şeful indian

Dar râsul cercetaşilor se opri la jumătate.

Tinerii săriră în picioare, atenţi. In munte răsunase strigătul de război al lui Zomba :

— Yaya ! yauiiiii !

Pregătirea mesei fu imediat întreruptă şi cercetaşii puseră mâna pe carabinele lor.

Dar alarma fu de sucrtă durată. Flip apăru în galop, urmat de Riao care alerga tot aşa de repede ca şi câinele.

Figura indianului nu exprima nici groază, nici nelinişte, nici furie.

Cercetaşii îi eşiră înainte.

Flip dedea bucuros din coadă în timp ce Riao zicea :

— Stăpâne, cred că am deslegarea, măcar în parte, a misterului.

— Vorbeşte !

— Am găsit urme pe nisip, în fundul Quebradei.

Arancanii sunt pe o pistă de război şi au trecut în şir pe poteca din fundul văei.

Ei au ucis pe omul de eri.

Pe malul râuleţului am găsit o pereche de ghete însângerate şi cred că sunt arancane.

Pe trunchiul unui pom, ca o ameninţare sau anunţare, am vărât până la prăsele, însângerat, un pumnal arancan.

— Dar de unde ştii că sunt arancani ?

— După urma încălţămintei.

Nu mă pot înşela.

Deci ei au ucis pe omul acela și l'au ascuns în tufis. ca să nu fie găsit prea devreme.

Apoi s'au scoborît de vale.

— Sunt mulți ? — întrebă Marius. Riao răspunse fără să ezite :

— Nu. Zomba și cu mine credem că trebue să fie douăzeci, treizeci cel mult.

— Pe jos ?

— Da. Nu au nici un fel de animale căci nu le-ar putea scoborî prin prăpăstiile pe unde le-am găsit urmele.

— De ce ai venit singur ?

— Zomba mă urmează, dar el atât de puternic în câmpie, nu are agilitatea mea printre stânci.

Negrul apărea și el.

Cercetașii rămaseră o clipă pe gânduri.

Apoi discutară.

Araucanii trecuseră, uciseră un om, ceace era treaba lor. Nu trebuia să se bage ei în afaceri streine.

Jean Bart se informă de la Riao asupra acestor neam de indieni. Riao explică :

— Sunt puternici, de statură mică, cu nasul aquilin

Sunt foarte războinici.

Acei dela munte sau aproape toți independenți.

Dacă sunt lăsați în pace nu atacă ceidintâi.

Afară numai dacă n'au nevoie absolută de a face prizoniei sau de a captura animale de povară.

Atunci n'au nici un scrupul, trebue să mărturisesc, și sunt neînduplecați.

La început caută să se folosească de șiretenie, apoi întrebuințează forța.

Sunt de o perfidie fără pereche.

— Bine ! — conchise Raimondo.

Dacă ne lasă în pace, îi lăsăm și noi.

Să ne vedeme de masa noastră și să-i lăsăm în plata Domnului...

Masa fu preparată într'o oră .Așternură pe jos, în loc de fețe de masă puseră foi mari pe jos de la o plantă din apropiere și, pe farfurii de metal fură distribuite mâncările delicoase care formau extraordinarul „menu“ al lui Marius.

Atunci se desfășură prânzul luculean, și toți se întreceau în elogii pentru minunatele bucate preparate de geniul

lui Marius. După masă toți se întinseră spre a se odihni puțin și a face o digestie convenabilă.

Deodată Flip începu să latre dând nervos din coadă.

Cercetașii priviră în direcția încotro latră câinele.

Văzură apărând niște indivizi de un aspect ciudat.

Cei cinci călători săriră în picioare, punând mâna pe carabine.

Riao strigă câteva cuvinte într'o limbă necunoscută cercetașilor, la adresa celor noui sosiți.

Unul din aceștia ridică mâna dreaptă, o agtă în aer cu cele cinci degete deschise și răspunse cu exclamații guturale.

Cele două grupe se priviră în tăcere.

Oamenii din șirul indian se alineară unul după altul, în fața cercetașilor.

Erau douăzeci și patru.

Nu mai era nici o îndoială că erau Araucani așa cum îi descrisese Riao. Erau îmbrăcați după vechiul port al națiunii lor, aveau pene de vultur pe cap și pieptul acoperit cu desemne colorate. Purtau pantaloni de piele.

In picioare aveau un fel de încălțăminte specială, folosită numai de ei.

La brâu aveau câte un mare revolver american, în locul obișnuitului lor tomawack.

Câțiva dintre ei avea pe umărul stâng, atârnată cu o curea, o secură.

Toți aveau în mână câte o carabină.

Figura le era oribil tatuată — un tatuaj simplu făcut cu colori țipătoare — care le dădeau un aspect îngrozitor ; ochii lor negrii și vioi avea o fixitate supărătoare.

Dar cercetașii văzuseră atâtea figuri grozave în viața lor aventuroasă !

Nu se mai speriau ei de tatuaje ori cât de teribile ar fi fost !

Așteptau deci cu sânge rece, ținând liniștiți armele în mână, urmărea pe care avea s'o ia ciudata întâlnire cu ceata de indieni

CAPITOLUL VI

Hoţii din Chili

Dar unul dintre Araucani, de odată, acel care ridicase braţul drept, păşi încet spre platformă.

Apoi se opri.

Puse dreapta pe frunte şi stânga pe inimă: se închină adânc, se ridică şi veni spre cercetaşi.

După părul său cărunt şi după seriozitatea figurei sale, se putea uşor deduce că era şeful trupei sau şeful unui trib.

Ridică braţul şi întinse mâna cu degetele spre cer, zicând :

— Spiritul cel mare să-mi dea priceperea necesară spre a mă putea exprima într'o limbă care nu e a mea şi să pot sta de vorbă cu tinerii albi întâlniţi în munte.

Vorbise spaniolește, deşi cu oare cari greşeli şi cu un accent bizar şi gutural.

Marius care cunoştea mai bine ca toţi această limbă, (de oarece avea o mare uşurinţă să înveţe limbile streine) făcu un gest de înţelegere.

Şeful se închină adânc în faţa lui apoi rămase nemişcat şi tăcut într'o ţinută mândră.

Riao şopti la urechea lui Marius.

— Te consideră, stăpâne, ca pe şeful nostru. Trebue să răspunzi tu acum.

Dacă nu vorbeşti, el nu mai deschide gura.

Marius înţelegea repede situaţia. Cu perfectă seriozitate, imita gesturile şi mişcările pe care le văzuse făcându-le indianul când se suise pe platformă.

Puse o mână pe frunte, alta pe inimă, se înclină, ridică dreapta.

Marele spirit a îndemnat fericit pe tatăl meu indian, de oarece eu, abia demn să-i fiu fiul său, l'am înțeles foarte bine.

Tatăl meu să binevoiască să vorbească !

Urechile mele vor asculta și limba mea va tălmăci fraților mei vorbele.

Ó expresie de satisfacție se citi pe figura rigidă a indianului.

Reluă :

— Nu e în obiceiul acelora din vara mea să înceapă vorba cu streinii înainte de a se fi asigurat de intențiile lor pașnice.

Intreabă deci pe tinerii albi dacă vor să fumeze cu noi pipa de pace.

Marius răspunse imediat :

— Vom fi foarte onorați să fumăm pipa de pace în tovărășia tatălui nostru indian.

Dar nu ai vrea să spui numele ?

Al meu e Marius.

Tovarășii mei albi se numesc Raimondo și Jean Bart.

Aceștia sunt Zomba Africanul tovarășul nostru de aventuri de atâta vreme.

Acesta e Riao Indianul, amicul nostru mai de curând

Noi suntem trei cercetași italieni, dar tatăl meu știe că cercetaș însemnează tânăr de valoare, îndrăzneț, iubitor de aventuri.

Arancanul ascultase impasibil vorbele lui Marius.

— Eu sunt șeful araucanilor liberi din munte ! — zise — și numele meu este Cioc de vultur.

Imi spune așa pentru că atunci când prind o pradă nu-i mai dau drumul.

Dacă e un dușman, va expira în mâinile mele !

Dacă e un amic nimic nu poate sfărâma prietenia pe care i-o port.

— Ei bine — zise Lombardul — cei trei cercetași italieni vor fi veseli să facă pact de prietenie cu liberii Arancani.

In timp ce șeful se înapoia spre ai săi ca să-i pună în curent, cercetașii, Zomba și Riao vorbeau încet între ei.

La un semn al lui Cioc de Vultur indienii veniră să se așeze în semicerc în iurul lui.

Celalt semicerc era format din cei cinci călători, care se așezară și ei jos.

Cioc de Vultur se așeză lângă Marius pe care îl considera ca pe un șef, egalul său.

Intr'un săculeț ce-l avea la brâu scoase o lungă pipă subțire, făcută dintr'o piatră vârâtă într'un tub.

Puse acolo tutun, îl aprinse cu amnarul și prezentă lui Marius pipa pacifică.

Lombardul cunoștea obiceiurile indiene spre a ști ce avea de făcut.

Trase un fum și trecu pipa lui Raimondo, care era lângă el.

Raimondo îl imită, trecând-o lui Jean Bart, care o trecu lui Zomba și acesta lui Riao.

Acest rit al prieteniei se îndeplini în tăcere.

Chiar și Flip ședea liniștit deoparte și privea curioasa scenă.

Inainte de a se isprăvi tutunul, pipa prieteniei făcu de trei ori înconjurul asistenței.

Când, după a treia oară, se înapoie la Cioc de Vultur, acesta aspirând fumul, scutură cenușa pe cizma sa și punând pipa în geanta de unde o scosese, își atinse fruntea și pieptul cu mâna și se întoarse spre italieni.

— Securea războinică e deacum îngropată între noi — zise — Suntem amici și sângele nostru nu va trebui vărsat decât pentru o cauză comună. Frații mei albi pot vorbi acum cu toată încrederea: urechea va asculta, inima va înregistra, și toate puterile noastre se vor sili să vă fie de folos. Marius răspunse :

— Eu și tovarășii mei mulțumim cu efusiune marelui șef Cioc de Vultur pentru bunele sale cuvinte. Și noi ni le săpăm în fundul inimii.

Și fiind că suntem amici, întrebăm pe Cioc de Vultur cum se găsește pe acest drum care de obicei nu e bătut de cât de cărăușii argentiniani sau de contrabandiștii care fac naveta între Chili și Argentina.

Tinerii observară pe șeful araucan.

Văzură în ochii săi strălucind un fulger de ură și buza de jos îi tremura de mânie.

Dar își reținu expresiunea sentimentelor care îl agitau și răspunse zâmbind:

— Tinerii mei fraţi vor fi satisfăcuţi. Poate au observa' pe drum urme de sânge ?

Poate au deşcoperit, după un tufiş, un cadavru care li s'a părut suspect ?

Marius avu o uşoară tresărire. Zise simplu :

— Va să zică ne-aţi văzut când mergeam pe cărare şi când am descoperit omul ucis ?

— Da. Câţiva dintre noi au spionat pe fraţii albi, neştiind dacă sunteţi duşmani sau prieteni.

— Foarte bine. Dar ştiam şi că urmele de sânge nu provin numai dela cadavrul găsit ci de la o luptă dusă de fraţii noştri indiani, care sunt aci de faţă.

Şeful zâmbi.

— Negrul şi indianul au urmărit pista şi au găsit pumnalul şi încălţămintea...

— Intr'adevăr, dar misterul a fost numai în parte lămurit. Cioc de Vultur nu vea să ne explice restul ?

Nu e o simplă curiozitate; e dorinţa noastră de aventurieri de a lămuri cele mai mici lucruri, de unde pot să se ivească pericole mari.

Cioc de Vultur privi cu admiraţie pe tânărul care vorbea ca un om matur.

— Tânărul meu frate are înţelepciunea celui mai bătrân sfetnic al nostru; voi vorbi deci ca în faţa unui vechi şef demn de toată încrederea.

Cu gesturi încete şi solemne, şeful povesti :

— De patru luni suntem în expediţie de răsboi contra Patagonilor din câmpia argentină cari au venit în munţii noştri să ne asedieze.

In vreme ce erau în tabăra noastră, am primit printre noi doi oameni cu faţa albă, doi chilieni numiţi Paucanos şi Picos, am fost însă trădaţi de aceşti doi nemernici.

A doua zi după ce i-am primit ca pe nişte fraţi, am găsit trei de ai noştri, care făcuseră de pază în noaptea aceia, asasinaţi mişeleşte cu pumnalele în spate.

Toţi caii noştri şi toţi catârii noştri ne fuseseră furaţi !

Cei doi chilieni dispăruseră.

— Ne-am pus imediat în urmărire şi le-am găsit urma. Am aflat că vânduseră animalele noastre la şase argentinieni, dar nu i-am putut descoperi.

Tribul lui Cioc de Vultur e compus din oameni de valoare și curajoși în care sentimentul de răsbunare nu se stinge până la moarte !

Răsboinicii noștri au jurat răsbunare sufletului celor trei arancani asasinați pe capul celor trei văduve care, blestemau cu urlete îngrozitoare !

Pancanos și Picos fură ajunși de ai noștri, la câțiva pași de granița argentină unde Arancanii independenți nu pun piciorul.

Unul din ei, s'a împiedicat și a căzut; altul se asvârli în quebrada, cu riscul de a-și rupe oasele. Chilianul căzut fu prins și ucis cu un pumnal.

Araucanul se opri.

CAPITOLUL VII

Vendeta

Cercetașii se priviră.

— Când omùl a fost ucis — reluă Marius — voi rămași ascuns după un stufiș?

— Da.

— Dece?

Cioc de Vultur avu un surâs fin și explică:

— Obiceiurile noastre cer ca, atunci când am prins inamic sau dușman de oarecare importanță, cum ar fi de pildă un dușman alb, trebuie să-i păstrăm scheletul atârnat în fața cortului unui șef.

„Tufișul după care fusese ascuns Pancanos aparține unei specii de plantă ale cărei rădăcini hrănesc niște furnici roșii, mici dar foarte prolifice.

„Fiecare cuib conține o ininitate de asemenea bestiole.

„Ele rod cărnurile, fie de animale fie de oameni cu o extremă voracitate, și cum sunt numeroase, în câteva zile reușesc să albească repede un schelet de om.

„Când treaba lor e isprăvită, și pe individ nu mai rămâne o fărâmiță de carne sau de vestminte, osatura rămâne complet curățată, albă ca varul, strălucitoare și oasele se țin unele de altele deoarece aceste furnici respectă cartilagele.

„Noi am hotărît să poposim chiar în acest loc, ales acum de voi, spre a aștepta ca scheletul să fie bine curățit de furnicile morții.

„Apoi am fi luat ușor scheletul curățit deoarece tufișul ales de noi nu e prea departe.

— Explicaţia este clară. Mii de pipe! — zise Marius mi seninat.

„Dar celalt asasin a fugit ?

— Da ! Picos e mare şiret şi cunoaşte minunat regiunea în care ne găsim.

„De sigu rcă a găsit prin numeroasele scorburi aflătoare prin stâncile din împrejurimi vreun ascunziş sigur şi stă acolo până se va asigura că noi am renunţat să-l mai urmărim.

„Stâncile nu lasă urme şi e foarte greu de găsit o pistă când un individ pune piciorul pe bolovani sau pe marginile tăioase ale stâncilor de granit, în care nici fierul nu poate lăsa semn.

„Am lăsat în fundul quebradei încălţămintea însângerată şi pumnalul înfipt în arbore, plin de sânge, tocmai ca o înştiinţare şi o ameninţare.

„Cunoaşte îndeajuns obiceiurile noastre spre a putea să aibă vre-o îndoială asupra ceeace însemnează amenintarea avancană.

— Dar acum cine ştie unde se află

— Oh ! Nu poate să fi fugit!

„Nu sunt aci toţi oamenii mei. Vre-o cincisprezece sunt puşi de pândă la toate colţurile quebradei şi nici o vietate nu poate face o mişcare fără să fie văzută de ochii de o agerime necunoscută vouă, albilor, aî indienilor mei.

Acel dintre araucani care îl va vedea pe ticălos, va da un anumit semnal şi toţi se vor pune în urmărirea lui.

„Vedeţi dar că nici printr'o minune nu poate scăpa cineva de pumnalul nostru răsbunător.

„Răsboinicii mei au ordinul să nu-l rănească ci să mi-l aducă viu, nevătămat.

„Trebue să fie judecat şi executat, cel puţin acesta, cu toate formele necesare, pentru ca vendeta să fie proporţională cu satisfacţia şi răsbunarea ce o aşteaptă cei trei tovarăşi ai noştri asasinaţi mişeleşte, după cum v'am spus de el şi de tovarăşul său.

„Numai după ce sunt răsbunaţi sărmanii mei răsboinici ucişi pot să ajungă lângă Marele Spirit, acolo unde se duc

toți războinicii de valoare și cei ce și-au găsit o moarte vitejească.

Marius întrebă cu privirea pe tovarășii săi.

Nimeni nu vorbi.

Cercetașii erau destul de bucuroși de aventura ce le eșise le cale. Era interesantă cunoștința pe care o făcuseră cu Araucanii liberi ale căror obiceiuri rămăseseră în starea primitivă, cu tot pitorescu lor de altă dată.

Nu se preocupau de viitor ci se bucurau de distracțiunea care le eșise înainte odată cu tribul de araucani.

Tăcerea se lăsase din nou pe întreaga adunare, în vreme ce pipa, umplută cu tutun bine mirositor, începea să facă înconjurul oamenilor, dusă din gură în gură.

Deodată Flip, care ședea cuminte culcat la picioarele lui Marius și părea că doarme, se ridică pe labe, cu urechile ciulite, lătră ușor apoi alergă pe potecă.

Gestul câinelui era semnificativ.

Cioc de Vultur sări în picioare imitat imediat de toți indienii săi.

Cercetașii, Riao și Zomba puseră mâinile pe carabine și se luară în șir după Flip.

Indienii rămaseră în picioare, în așteptare, ca și când ar fi știut cele ce avea să se întâmple.

Dar călătorii nu apucaseră să iasă din incinta unde poposiseră când văzură eșind, pe neașteptate, un araucan la fel cu ceilalți, pe lângă care se ivîră, rând pe rând alții asemenea lui.

Erau în total vre-o cincisprezece. Ultimii târau pe un alb care era îmbrăcat cu costumul chilienilor de munte.

Avea o rană la frunte, dar putea să meargă fără greutate.

Era mic de statură, cu ochii mici, șireți, plini de răutate.

Pe figura sa de brută nu se putea citi expresiunea nici unui sentiment.

Cioc de Vultur zise :

— Iată ue al doilea asasin

„Judecata se va împlini!

Călătorii se grupara ceva mai departe

Marius zise :

— N'aș vrea să se desfășure sub ochii noștri scenele de cruzime la care desigur se vor deda acești sălbateci.

„Știm cât de cruzi sunt oamenii aceștia turbați de setea răsbunării și nu pot permite ca tortura să se facă sub ochii noștri.

Raimondo și Jean Bart fură de aceiaș părere.

— Dacă chilianul și-a meritat moartea, fie ! — adăogă primul.

„Dar să lăsăm să fie torturat un individ. asta nu putem tolera.

Riao vorbi atunci :

— Stăpânii mei ! Dacă vă opuneți voinței araucanilor e posibil să vă expuneți la neplăceri.

„Fiți mai bine abili, lăsați să se facă preparativele și la momentul oportun voi găsi eu mijlocul să evităm o scenă oribilă, fără ca Araucanii să bănuiască că vine ceva din partea noastră.

„V'am spus că acești indieni sunt perfizi și șireți !

„Nu vă faceți din ei dușmani !

„Vă repet; la momentul oportun voi interveni eu

Intre timp chilanul fu legat de mâini și de picioare așa ac să nu poată face cea mai mică mișcare.

Cicc de Vultur înaintă către cercetași:

— Tineri streini și tu negrule și tu indian din câmpie, să știți că prietenia noastră încetează dacă vă opuneț la executarea răsbunării noastre.

„Morții noștri cer răsbunare și voim, ca cu picătură cu picătură de sânge să o îndeplinim !

„Ce credeți voi ?

Cercetașii făcură un gest.

Riao înălță mâna, cerând voe să vorbească.

Marius îi acordă cuvântul.

— Venerabile sachem, cercetașii italieni, oameni civilizați, n'ar avea demnitate europeană dacă ți-ar răspunde în asemenea împrejurare.

„Lor nu le pasă ce vrei tu să faci cu prizonierul tău.
„Fă ce vrei, pe noi nu ne privește.
„Am zis.
Cioc de Vultur păru satisfăcut.
Dădu ordinele necesare pentru pregătirea supliciului.

Citiți urmarea în fascicula No. 73 a

CELOR TREI CERCETAȘI

care apare Sâmbătă 24 Februarie

Indienii Pueișci

Din „CEI TREI CERCETAȘI“
a apărut până acum :

No.		No.		No	
1	La voia intâmplării	25	Un „Palace“ în ghețari	48	Mașira de tăiat capete
2	Brat de sânge	26	Insula Paștelui	49	Tango-ul lui Zomba
3	Țara groaze	27	„Glasul din stâncă“	50	Atacul aerian
4	Boturile roșii	28	Prizoniera Patagonilor	51	Templul misterios
5	Lupta dela Kasba	29	Strâmtoarea Magellan	52	Cascada fără fund
6	Cecul de 5 Milioane	30	Demonul Pampasului	53	Pigmeii înfometați
7	Rebelii din țara Apașilor	31	Calul înstelat	54	Pădurea în flăcări
8	Misterul Lacului Sacru	32	Răsbunarea lui Icarahy	55	Elefantul albastru
9	Cercul de foc	33	Revanșa Cercetașilor	56	Cursa sângeroasă
10	Vâltorile Cataractei	34	Misterul măștii roșii	57	Pământul tremură
11	Lupta navală	35	Taurul furios	58	Misterul lacului
12	Doi vechi asasini	36	Mortu vivu	59	Fluviul Blestemat
13	Goeleta fatală	37	Caravana blestemată	60	Regele furtunilor
14	Pluta rătăcită	38	Desertul Camapuan	61	Trădătorul demascat
15	Jungla tragică	39	Diamantul furat	62	Aventura din Lorcera
16	Secta strangulatorilor	40	Pădurea misterioasă	63	Triumful celor trei
17	Piratii din Tonkin	41	Saltul morții	64	Pustiul Australian
18	Pagoda însuflețită	42	Câmpul morții	65	Răscoala ocnașilor
19	Mina rătăcită	43	Jefuitorii din Peru	66	Regina banditilor
20	Conspirația înduși lor	44	Cele trei capete în zăpadă	67	In derivă spre gîul Sud
21	Creatorul de monștri	45	Groaza Siberiană	68	Golful speranțe
22	Tezaurul ocnașilor	46	Pelerindele negre	69	Misterul pașilor pe zăpadă
23	Ultimul deportat	47	Sanie infernală	70	Tatăl nebunit
24	Tunelul infernal			71	Clopotul din pădurea misterioasă

La „CEI TREI CERCETAȘI“ se pot face și abonamente în felul următor :

Pentru	10 numere	45 lei	
„	20	„	80 „
„	30	„	120 „

Costul abonamentelor se trimite prin mandat poștal, sau se achită la chioșcele ziarului „Universul“.